

przy wartości zabytku do 10.000 zł — 15% szacunku,
 przy wartości zabytku do 20.000 zł — 17% szacunku,
 przy wartości zabytku do 50.000 zł — 20% szacunku,
 przy wartości zabytku do 100.000 zł — 22% szacunku,
 przy wartości zabytku ponad 100.000 zł — 25% szacunku.

Podstawę wymiaru stanowi suma szacunkowa, zadeklarowana przez ubiegającego się o zezwolenie na wywóz. Jeżeli zadeklarowana suma szacunkowa, zdaniem władzy konserwatorskiej I instancji, wynosi mniej, niż wartość sprzedażna zabytku, a wezwania wystosowane do strony, aby zadeklarowała kwotę, zgodną z zapytywaniem władzy konserwatorskiej, pozostało bez skutku mimo upływu dwóch tygodni od doręczenia wezwania, to władza konserwatorska I instancji ustala wartość zabytku na podstawie oceny jednego lub więcej rzeczoznawców, powołanych według własnego uznania. Strona ponosi koszty tej oceny, jeżeli wartość, ustalona na podstawie opinii rzeczoznawczej, przewyższa wartość podaną przez stronę, więcej niż o trzecią część.

W razie udzielenia zezwolenia na wywóz czasowy zabytku pobrana być może kaucja w wysokości opłaty za wywóz zabytku na stałe. Kaucja ta ulega zwrotowi po stwierdzeniu powrotu zabytku z poza granic Państwa Polskiego.

Skarbowi Państwa przysługuje prawo przymusowego wykupu zabytku, zgłoszonego do wywozu na stałe, w przeciągu 3 miesięcy od daty zgłoszenia za cenę szacunkową, zadeklarowaną przez ubiegającego się o zezwolenie na wywóz.”;

5) w art. 40 wstawia się po wyrazie: „muzeów” wyrazy: „lub archiwów” oraz dodaje się dwa nowe ustępy w brzmieniu:

„Winny nieprzywiezienia w terminie, ustalonym w zezwoleniu na czasowy wywóz, zpowrotem do kraju zabytku, wywiezionego czasowo poza granice Państwa Polskiego, ulegnie karze aresztu do trzech miesięcy lub karze grzywny do 5.000 zł. Nadto należy orzec na rzecz Skarbu Państwa karę pieniężną, równającą się wartości zabytku, oraz utratę kaucji (art. 21), jeżeli była pobrana.

Wartość wywiezionego zabytku, jeżeli nie była już ustalona przy udzieleniu zezwolenia na wywóz czasowy, ustala władza konserwatorska II instancji.”;

6) po art. 43 dodaje się nowy art. 43 a) o brzmieniu następującem:

„Karom, przewidzianym w art. 35 — 43, ulegają również winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia w stosunku do przedmiotów, których wartość zabytkowa nie została jeszcze stwierdzona orzeczeniem władzy konserwatorskiej, jeżeli ze względu na cechy artystyczne, kulturalne, historyczne, archeologiczne lub paleontologiczne zabytkowy charakter przedmiotu nie ulegał dla nich wątpliwości”.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Ministrowi Sprawiedliwości oraz Mini-

strowi Spraw Wewnętrznych we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie piętnastego dnia po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *J. Jędrzejewicz*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

63.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 25 stycznia 1933 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Art. 1. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 384) ulega następującym zmianom:

1) Art. 74 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 74. (1) Opłata przy zgłoszeniu patentu (art. 36) wynosi 35 zł.

(2) Opłaty roczne wynoszą:

za rok pierwszy	50 zł
za rok drugi	75 zł
za rok trzeci	100 zł
za rok czwarty	125 zł
za rok piąty	150 zł
za rok szósty	200 zł
za rok siódmy	250 zł
za rok ósmy	300 zł
za rok dziewiąty	400 zł
za rok dziesiąty	500 zł
za rok jedenasty	600 zł
za rok dwunasty	700 zł
za rok trzynasty	800 zł
za rok czternasty	900 zł
za rok piętnasty	1.000 zł

(3) Za udzielenie patentu dodatkowego należy się oprócz opłaty przy zgłoszeniu jednorazowa opłata 50 zł zamiast opłat rocznych. Odkąd patent staje się samoistnym, pobiera się od niego zwykle opłaty roczne, przewidziane od patentu głównego”.

2) Art. 75 ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„(2) Jednakowoż można uiścić opłatę w ciągu sześciu miesięcy po terminie płatności z grzywną w wysokości 5% przy opłacie w pierwszym miesiącu, 10% — w drugim, 15% — w trzecim, 20% — w czwartym, 25% — w piątym i 30% — w szóstym”.

3) W art. 213 wstawia się jako ustęp 3:
„(3) Za każdy dalszy dziesięcioletni okres ochrony znaku należy się opłata 90 zł i za każdą klasę towarową 20 zł”.

4) Ustęp 3 art. 213 staje się ustępem 4.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

64.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 stycznia 1933 r.

o zmianie granic miasta Gdyni w województwie pomorskiem.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), w brzmieniu ustalonym w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. w sprawie zmiany właściwości niektórych władz w zakresie podziału administracyjnego Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 895), zarządza się co następuje:

§ 1. Z powiatu morskiego, w województwie pomorskiem wyłącza się: gminę wiejską Obłuże, obszar dworski Witomino, część obszaru dworskiego Chylonja-leśnictwo, obejmującą parcele: karta 2 Nr.: 68/6, 8, 10, 11, 12, 84/14, 80/16, 81/16, 82/16, 75/18, 76/18, 119/37, 38, 39, 117/40, 94/41, 42, 43, 312/228, karta 3 Nr.: 7, 9, 13, 15, 78/17, 79/18 — i włącza się je do miasta Gdyni w temże województwie.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

65.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 stycznia 1933 r.

o zniesieniu obszarów dworskich Sołacz i Gołęcin w powiecie i województwie poznańskim.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), w brzmieniu ustalonym w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. w sprawie zmiany właściwości niektórych władz w zakresie podziału administracyjnego Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 895), zarządza się co następuje:

§ 1. Obszary dworskie Sołacz i Gołęcin w powiecie i województwie poznańskim znosi się, a terytorjum ich włącza się do gminy miasta Poznania, w temże województwie.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

66.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU WYDANE W POROZUMIENIU Z MINISTREM SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 3 września 1932 r.

w sprawie zmiany ustawy (statutu) Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie.

Na podstawie art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. w sprawie statutów towarzystw kredytowych ziemskich i miejskich oraz zmiany statutów instytucyj kredytowych zatwierdzonych w drodze ustawodawczej przez b. władze zaborcze (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 326) zarządza się co następuje:

§ 1. Zezwala się Towarzystwu Kredytowemu Ziemskiemu w Warszawie na zmianę ustawy (statutu), która obecnie otrzymuje brzmienie, jak w załączniku.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*